

L'edició original en alemany fou publicada amb el títol
Kommissar Kugelblitz - Der Fall Giftmudel

© 1998/2001, Egmont Verlagsgesellschaften mbH, SchneiderBuch,
Köln,
© Ursel Scheffler
© Il·lustracions: Hannes Gerber

© Traducció: Ramon Monton i Lara, 2013
© D'aquesta edició: Edicions del Pirata
Carrer de la Costa, 74 – 08023 Barcelona
Telèfon: 93 434 47 86 / 677 71 60 61
www.edicionsdelpirata.cat
Correu electrònic: editorial@edicionsdelpirata.cat
ISBN: 978-84-940093-3-4
Dipòsit legal: B-12.844/2013
Impressió: Romanyà-Valls, Capellades
Distribució: Nus de Llibres
Correu electrònic: comercial@nusedllibres.com

1a. edició: setembre de 2013

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada
o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització escrita
de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta
la procedència.

Aquest llibre és de:

L'hi va regalar:

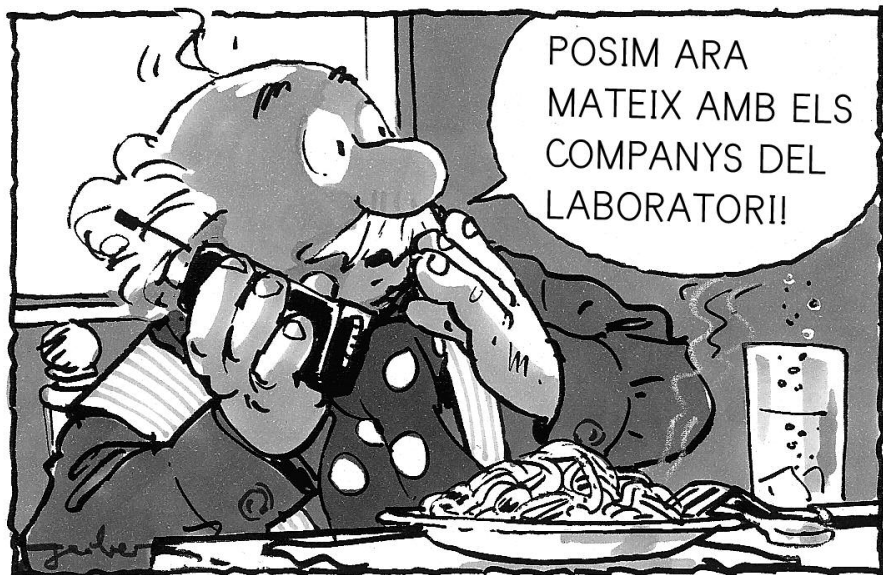
Vols comprovar si ets tan bon detectiu com el comissari Llampec?

Trobaràs la solució dels casos dins la lupa que hi ha al final de cada episodi: només cal que acostis la pàgina a un mirall. I, si ets molt hàbil, potser fins i tot la podràs llegir directament...

Els espaguetis són més bons que l'amanida...

**i, si no ho són, en Llampec
ho nota de seguida...**

Edicions del Pirata

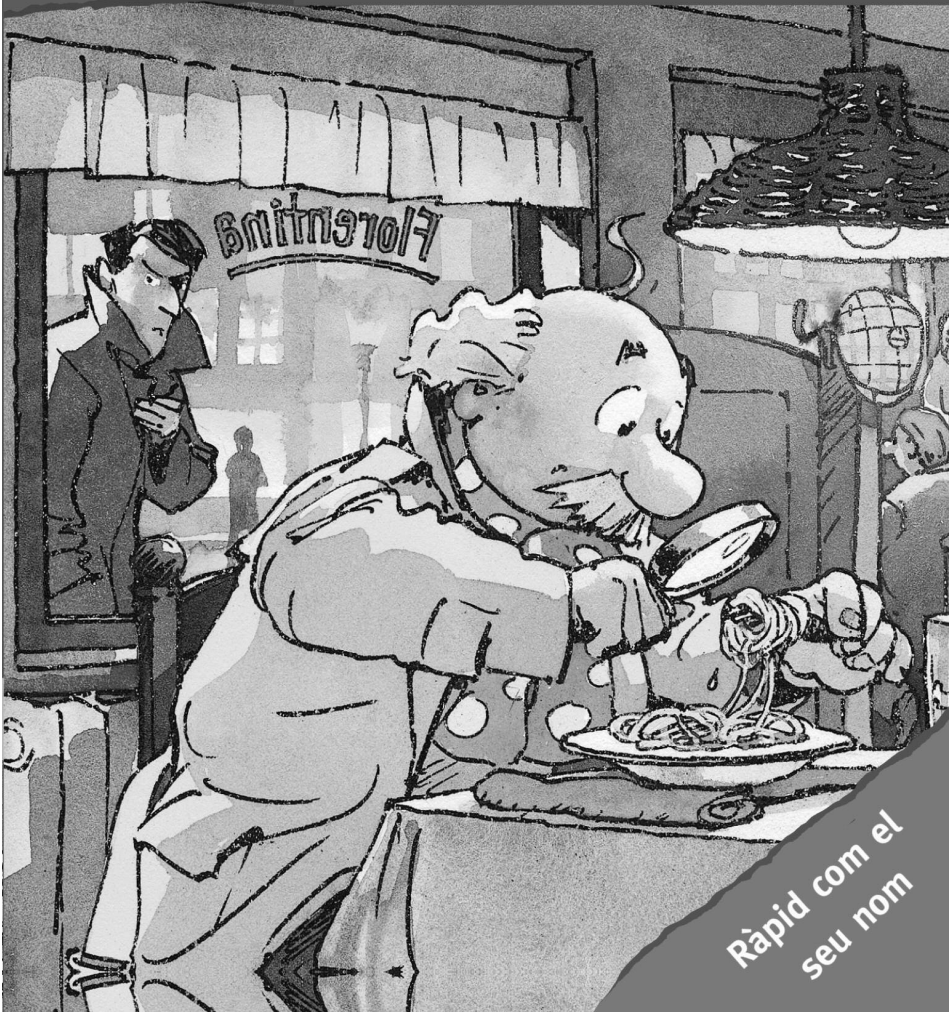

Ursel Scheffler

Comissari
Llampec

El cas dels espaguetis enverinats

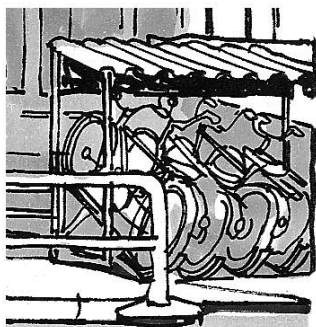
Il·lustracions de Hannes Gerber

Ràpid com el
seu nom

Índex

Llandes Netes	11
Dos ocells de mal averany	27
Billy the Cat	51
Els espaguetis enverinats	71
L'Stradivarius perillós	91

Llandes Netes

Això no és un cadenat de debò, només serveix per fer bonic —diu Berti, hi introdueix el tornavís, se sent un lleuger clic i el cadenat de nyigui-nyogui s'obre de seguida.

—Ei, quatre segons, això és un nou rècord! —exclama Didi, entusiasmada, després de mirar el cronòmetre.

—Què més hi ha a la llista? —pregunta Berti, mentre s'eixuga el fang del genoll.

Didi llegeix els encàrrecs:

—Una bicicleta de muntanya negra, una bicicleta de passeig femenina amb set marxes que no pesi més de vuit quilos, una bicicleta de competició de divuit marxes...

—Entesos, anem cap a l'estadi!
—diu Berti, escup el xiclet que tenia a la boca i es fica les alicates, les tenalles i el tornavís a la butxaca interior de la jaqueta de pell. Tot seguit, els dos lladres es posen en marxa amb dues velles bicicletes de passeig que no criden gens l'atenció.

A l'aparcament que hi ha al costat del camp de futbol, hi ha un repertori de bicicletes modernes superior al que trobarien en uns grans magatzems.

Berti mira al seu voltant, satisfet:

—Didi, col·lega, em sembla que aquí trobarem tot el que necessitem. Vols distreure el vigilant amb unes quantes preguntes estúpides?

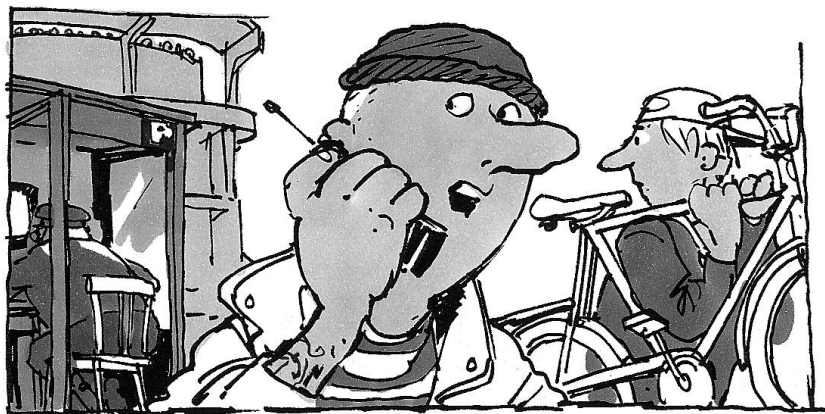
—No caldrà! —explica aquest, després d'observar la caseta del vigilant de l'aparcament—. Està distret, mirant la tele!

—És clar, avui hi ha partit i s'hi juguen l'última plaça de descens! —diu Berti, somrient.

I tot va com oli en un llum: Didi tria les bicicletes i Berti obre els cadenats en un temps rècord.

—Em sembla que ja pots trucar a Fred! —exclama.

Didi agafa el mòbil i demana a Fred que els deixi la camioneta.

—Mentrestant buscaré les vuit bicicletes de passeig de luxe que m’ha encarregat la botiga de lloguer de bicicletes de Flensburg —diu Berti, en to fanfarró—. Avui estic inspirat!

Al cap de deu minuts Fred arriba a l’aparcament. Per no despertar sospites mentre carreguen les bicicletes, a la vela de la camioneta hi ha una inscripció que diu “Club Ciclista Llandes Netes”.

—Hi cabran, vint-i-quatre bicicletes? —pregunta Didi.

—I tant —assegura Fred—. Però vols dir que no ens veurà ningú?

—No pateixis —diu Didi, somrient—, el vigilant està enganxat a la tele.

I just quan acaben de carregar l’última bicicleta, esclata una immensa cridòria a l’estadi. L’equip local acaba de marcar el gol de la victòria!

Això fa sortir de la caseta el vigilant. L'home es posa a saltar i a cridar per l'aparcament:

—Ho heu sentit, nois? Un a zero i només queden tres minuts de partit!

—Fantàstic! —li diu Berti, mentre aixeca el polze.

—Maleït sia! Ara aquest ens ha vist la camioneta! —rondina Didi.

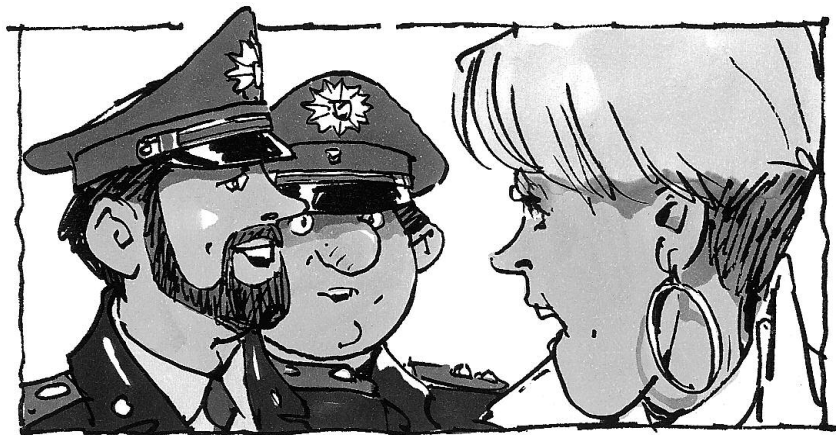
—No pateixis. Canviarem la vela. En tinc una altra que posa: “Menjar sobre rodes” —diu Fred, per tranquil·litzar els seus còmplices.

—Quina barra! —exclama Sonja Sandmann, indignada, quan aquell dilluns torna a la comissaria havent dinat—. M’han robat la bicicleta de passeig, que era nova de trinca! Directament davant del bar de la policia. Només m’he menjat un entrepà de pernil salat i quan he sortit...

—... has fet salat, perquè la bicicleta ja no hi era —afegeix Zwiebel.

—Vinga, home, que potser et penses que estic per orgues? —li etziba Sonja.

—Però que no hi havies posat el cadenat?

—És clar, per qui em prens?
—remuga Sonja, furiosa—. Hi havia posat un cadenat ben gruixut, però me l'he trobat obert al costat d'on hi havia la bicicleta.

—Deu ser cosa de professionals...
—reflexiona Pommès.

—I fins i tot és possible que tinguin el transport organitzat. Quan he

marxat, davant de l'edifici hi havia una camioneta aparcada amb una inscripció que deia “Menjar sobre rodes” —recorda Sonja.

—Vols dir que potser hi hauria d'haver dit “Lladres sobre rodes”, oi? —observa Zwiebel, irònic.

Poc després arriba precipitadament a la comissaria un noi de dotze anys. És Martin, el nebot del comissari Llampec, que va a l'Institut Schiller, just a la cantonada d'aquell mateix carrer.

—Hola, Martin —diu Sonja Sandmann quan se'l troba pel passadís.

—Que hi ha l'oncle Isidor? M'acaben de robar la bicicleta! —exclama el noi, molt disgustat.

—La teva també? —pregunta Sonja, sorpresa—. M'han robat la meva fa un moment, davant de la comissaria.

—I la meva de l'aparcament de bicicletes de l'institut. I això que hi havia posat el cademat! I l'assegurança ja no me la pagarà, perquè és la tercera bicicleta que em prenen! —diu Martin, mentre ensenya el cademat trencat i s'esforça per no plorar.

—No pateixis, que ja els atraparem! —li promet el comissari després d'escoltar-lo.

Pommes redacta la denúncia i felicita el noi perquè se sap de memòria el número de matrícula de la bicicleta.

—No és gens difícil, és el 33347 —diu Martin, orgullós.

En Llampec consulta a l'ordinador la base de dades "Robatoris de bicicletes" i llegeix:

—Durant l'última setmana han denunciat més de cent robatoris massius de bicicletes en patis d'escola,

campes d'esports i piscines. Aquest diumenge n'han robat vint-i-quatre a l'aparcament del camp de futbol. El vigilant afirma que va veure tres nois que marxaven amb una camioneta poc abans que s'acabés el partit.

—Hi deia “Menjar sobre rodes”, al vehicle? —pregunta Sonja.

—No, era el nom d'un club ciclista. Diumenge treballava i vaig apuntar les declaracions al protocol. Per desgràcia, l'home no va poder llegir la matrícula, perquè no duia posades les ulleres —recorda Pommès.

El comissari Llampec observa amb la lupa el cademat de Martin i el de Sonja i diu:

—Han obert els dos cademats amb unes tenalles. Potser ha estat obra de la mateixa persona, el nostre laboratori ho aclarirà.

Davant la residència d'ancians de l'avinguda del Crepuscle hi ha aparca-
da una camioneta amb la inscripció
"Menjar sobre rodes". Això no resulta
gaire estrany. El que ja ho resulta una
mica més és que, en comptes de men-
jar preparat, de la camioneta en descar-
reguen bicicletes.

I, de fet, no les porten pas a la
residència d'ancians, sinó a un garatge
que hi ha al pati interior de l'edifici.
L'avi Reisig es queda parat en veure-ho.
Que estrany, pensa, com és que porten
bicicletes en una camioneta de reparti-
ment de menjar preparat? Potser repar-
teixen el menjar amb bicicleta, per
motius ecològics? O potser les oferiran
a la residència per si algú les vol llogar
per anar a fer una excursió?

Al cap d'una setmana, quan l'avi
Reisig llegeix un article de diari que

parla de robatoris de bicicletes, recorda l'anècdota, lliga caps i truca de seguida al seu nét Fritz Pommès per explicar-li el que ha vist.

—I hi deia “Menjar sobre rodes”? Ja els enganxarem, aquests espavilats! Moltes gràcies per la informació, ens encarregarem de seguida d'investigar-ho! —li promet Pommès.

Així doncs, aquell mateix dia la policia compareix al garatge que hi ha darrere de la residència d'ancians.

Naturalment, les bicicletes robades ja no hi són, o bé les han pintades d'un altre color.

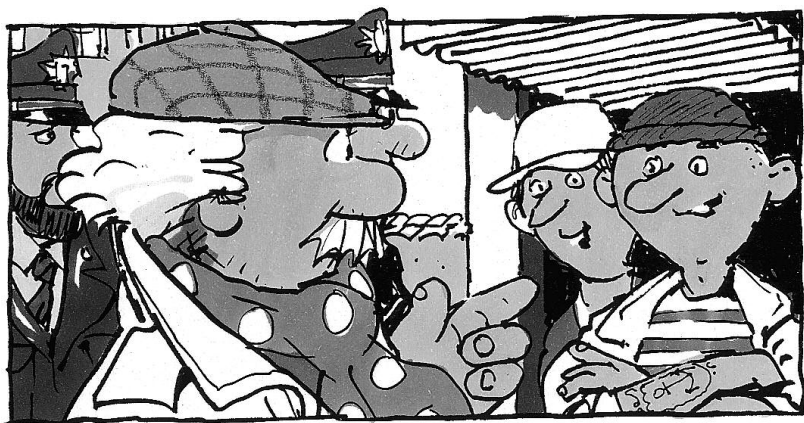
La camioneta tampoc no es veu per enlloc.

—Aquí mai no hi ha hagut bicicletes que no siguin nostres —afirma Didi.

—És clar, som membres d'un club ciclista —afegeix Fred, somrient.

—I, per casualitat, no es diu pas Llandes Netes, el club ciclista? —pregunta en Llampec.

—Sí, és a dir, no! Però i vostè com ho sap? —exclama Didi, desconcertat.

—Això forma part del secret professional —fa el comissari.

—I a què es dedica aquest club ciclista?

—Organitzem excursions amb bicicleta. De vegades també comprem

bicicletes velles, les arreglem, les pintem i les venem.

En Llampec els pregunta per la camioneta.

—Sí que és veritat que de vegades hi havia aparcat davant de la residència d'ancians un vehicle amb la inscripció “Menjar sobre rodes” —recorda Fred—, però no és pas nostre.

—Nosaltres sempre anem amb bicicleta —assegura Didi, amb aire de sinceritat.

—Per respecte al medi ambient —afegeix Berti, amb posat de bon xicot.

—Llavors segur que no tenen cap inconvenient si escorcollem una mica a fons el seu garatge... —diu en Llampec.

Les pistes que descobreixen al local són suficients per detenir els lladres de bicicletes.

Després de buscar-la una bona estona, Martin recupera la seva bicicleta, encara que ara tingui un altre manillar i l'hagin pintat de color verd.

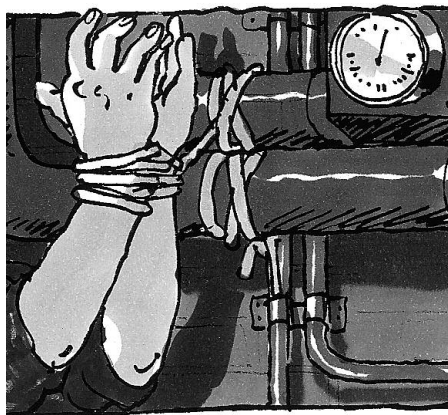
Pregunta a tots els detectius que tinguin una ment que vagi sobre rodes:

1. Com és que el comissari Llampec sap el nom del suposat club ciclista?
2. Com pot demostrar el seu nebot Martin que, de fet, la bicicleta verda és la seva?

Solució:

1. Gràcies a les
declaracions del vigilant de
l'aparcament de bicicletes del
camp de futbol, que si que va
poder llegir perfectament la inscripció
de la vela de la camioneta encara
que no portés ulleres.
2. Perquè al quadre de la
bicicleta hi havia el número
33347.

Dos ocells de mal averany

És un dia típic del mes de maig i la gent que té hort o jardí el passa a l'aire lliure per aprofitar el bon temps, tothom sega, rascla i sembra, els veïns se saluden amablement a través de les tanques dels jardins i els ocells canten i reflen amb alegria. Per desgràcia, fins i tot en un dia tan bonic com aquest

hi ha ocells de mal averany que duen a terme les seves tèrboles activitats. Es diuen Max Kurz i Fiete Bündig i aquest matí es dirigeixen cap a l'avinguda de les Prímules número 13, perquè saben de fonts fiables que Jason, un director de banc jubilat, és al llit, malalt.

Aparquen davant de l'edifici la furgoneta de la companyia telefònica que han “manllevat” per als seus obscurs determinis i es posen les ulleres de sol.

Fiete observa per damunt la tanca.

—La seva dona és al jardí!

—Llavors a la casa només hi ha

Emily —contesta Max, somrient—, però no serà cap problema, perquè és mig sorda i quasi cega.

Max truca a la porta.

Passa una estona fins que els obre la porta Emily, la vella majordoma, que fa més de quaranta anys que treballa per a la família Jason.

—Què volien?

—Som de la companyia telefònica. Venim a arreglar el telèfon.

—Què diu que vénen a rentar?

—pregunta Emily, i es posa la mà darrere l'orella.

—El te-lè-fo-n! —repeteix Max en veu alta i clara—. Està espatllat!

—Ah, sí? Passin, passin.

Max examina el telèfon de l'entrada, remena el cap i diu:

—Oi que ho veu? No funciona!
És normal que no funcioni, perquè Fiete l'ha desconnectat discretament.

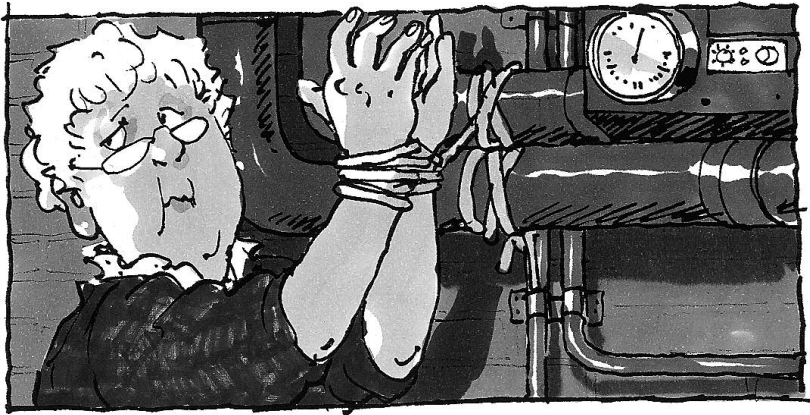
—Hem de revisar la instal·lació del soterrani —diu Max, mentre es posa els guants per no deixar empremtes digitals.

—La calefacció del soterrani?
D'acord! —diu Emily, i els hi acompanya. Quan són a baix, Max treu de sobte una corda de la butxaca i l'ensenya a l'anciana.

—La boca ben tancada, entesos?
Emily assenteix amb el cap, espantada, i els dos lladres la lliguen a un conducte de la calefacció.

—Ara anem a veure el vell! —xiuxiueja Fiete, i pugen les escales cap a l'habitació del malalt.

Amb el vell Jeremy Jason tampoc no tenen cap mena de complicació,

perquè és al llit, malalt i feble, i perd el coneixement de l'ensurt en veure aquells dos homes emmascarats.

—Vaja! —remuga Fiete—. I ara qui ens dirà la combinació de la caixa forta?

—Doncs la seva dona, per descomptat! —diu Max—. Hem de fer que entri a la casa. Però com?

Per la finestra de la cuina, Fiete mira cap al jardí, on la senyora Jason, que és una apassionada de la jardineria, passa el rasclat per la terra de les maduixeres.

—És molt fàcil! —diu Max, somrient—. Agafa un pot de vidre, tira'l al jardí per la finestra de la cuina i després vés a buscar un ganivet.

La senyora Jason sent un soroll de trencadissa, es gira i veu, espantada, que el vidre de la finestra de la cuina s'ha trencat. Què deu haver passat? Se'n va corrents cap a la casa i, quan entra a la cuina, sent un objecte punxegut a l'esquena.

—Digui'm ara mateix la combinació de la caixa forta o li faré un parell de traus a les costelles!

La dona es queda trasbalsada i al principi es nega a revelar-los el que li demanen. Però quan veu aparèixer un altre home emmascarat darrere la porta de la cuina comprèn que és inútil intentar oferir resistència.

—I el meu marit? Què li han fet, al meu marit? —pregunta, neguitosa.

—No diu ni piu, però no pateixi, només s'ha desmaiat, sembla molt impressionable —li contesta Fiete des de darrere de la màscara.

Per posar fi ràpidament a aquella espantosa situació, Karin Jason els revela la combinació de la caixa forta i, en qüestió de tres minuts, els lladres s'ho emporten tot, diners, valors i joies, i ho fiquen en una coixinera.

Després obliguen la senyora Jason a anar cap al menjador, li tapen la boca amb un drap de cuina, tanquen la porta i hi posen al davant la nevera.

Qui sap com haurien acabat els tres pobres vells si no hagués arribat al cap de deu minuts la infermera Elli Thoma, que de tant en tant venia a tenir cura del malalt.

En veure que ningú li obre la porta per molt que truqui, se'n va cap a l'altra banda de la casa, veu el vidre

trencat de la finestra de la cuina i va a buscar de seguida el veí, Rudolf Ricke, que té una còpia de la clau. Tots dos entren a la casa i alliberen per començar el vell Jeremy Jason, que ja estava vermell com un pebrot perquè amb prou feines podia respirar.

—Senyor Jason! —exclama la infermera Elli, aflagida, mentre li desenganxa la cinta adhesiva de la boca i les mans.

—Lladres! —esbufega el vell—. Amb màscares! Han entrat tranquil·lament a l'habitació. Com està Karin? Li ha passat alguna cosa?

—Tranquil·litzi's! Nosaltres ens encarreguem de tot —diu la infermera Elli, i li dóna un calmant.

En sentir cops des de la cuina, Elli descobreix l'amagatall de Karin Jason.

—Segur que l'han tancat al menjador! —cria nerviosa i, amb l'ajuda

de Ricke, el veí, aparta la nevera de davant la porta i l'allibera.

—Hem de trucar de seguida a la policia! —diu la senyora Jason, quan recupera la respiració.

Però el telèfon no funciona.

—Vaig a buscar el meu mòbil!
—crida Ricke, i surt corrent de la casa.

—On és Emily? —pregunta la senyora Jason, preocupada, després d'assegurar-se que el seu marit ja es troba millor.

—No en tinc ni idea —diu la infermera, i es posen a buscar per tota la casa fins que, finalment, troben la pobra dona lligada al soterrani. Està tan trasbalsada que ja no recorda ben bé què ha passat.

Quan arriba al lloc dels fets el comissari Llampec amb els seus ajudants Pommès i Zwiebel, la infermera Elli prepara til·la per a tothom.

En Llampec intenta reconstruir els esdeveniments a partir del testimoni fragmentari dels afectats.

—O sigui que eren dos homes!
—murmura—. Amb màscares i armats amb un ganivet.

Pommes redacta el protocol ràpidament.

Mentrestant, Zwiebel es posa a buscar pistes per la casa.

—El telèfon! Els dos homes han dit que venien a arreglar-lo! —recorda de sobte la vella Emily.

—Durant una estona hi ha hagut una furgoneta de la companyia telefònica aparcada davant la casa —assegura Ricke—. L'he vist quan he sortit a passejar amb el gos, cap a les onze.

—Vehicle sospitós: la furgoneta de la companyia telefònica. Hora probable dels fets: Cap a les onze —diu Pommes, mentre ho escriu tot fil per randa.

—No m'estranya que el telèfon no funcionés —observa el comissari Llampec, ajupit—. Simplement, l'han desconnectat.

—He trobat això al soterrani —informa l'agent Zwiebel, que porta dues ulleres de sol i un botó metàl·lic.

—Els homes portaven ulleres de sol, quan han entrat —diu la vella Emily.

—En canvi, quan han vingut a la meva habitació portaven màscares —explica Jeremy Jason.

—Ja ho entenc: s'han posat les màscares al soterrani, i s'han tret les ulleres perquè els feien nosa —diu en Llampec, mentre observa amb interès el botó metàl·lic—. Algú porta texans Lary a la casa?

La senyora Jason remena el cap enèrgicament.

—I ara? Quines preguntes de fer! Són massa incòmodes, per a persones de la nostra edat!

Mentrestant, Zwiebel investiga pel veïnat.

—Jo he vist la matrícula del cotxe de la companyia telefònica —diu un nen de sis anys—. Començava com els cigarrets del papa.

—I com es diuen els cigarrets del papa? —pregunta Zwiebel, que té molta paciència amb les criatures.

El nen no se'n recorda i s'arronsa d'espatlles, però la seva mare l'ajuda:

—Es diuen HB.

—Gràcies, fantàstic. Per tant, el vehicle és de Bremen —diu Zwiebel—. Ara mateix n'informaré els companys de la policia d'allà!

La policia de Bremen consulta el seu ordinador i comprova al cap de pocs minuts que al barri de Vahr han denunciat el robatori d'una furgoneta de la companyia telefònica que coincideix amb la descripció. Zwiebel s'apunta la matrícula i continua la investigació. Dues hores després descobreixen el vehicle al port d'Hamburg. Buit i, naturalment, sense ni rastre dels dos homes.

Pommes i Zwiebel, després d'una pacient recerca de possibles testimonis, aconsegueixen parlar amb un carter que els diu que cap a les dotze ha vist baixar dos homes d'aquell vehicle al port.

—Han anat a veure l'antiquari Plünnen, ho sé perfectament perquè poc després li he anat a portar unes quantes cartes.

L'antiquari recorda els dos homes.

—Em volien vendre les joies que havien heretat de la seva tieta, segons m'han dit. Però jo ho he trobat molt sospitos.

Plünnen descriu molt bé els homes i més tard fins i tot identifica una foto de Max a la carpeta de recerca i captura de lladres i estafadors.

—Sabem que l'home es diu Max Kurz i viu al carrer Krause —diu Pomes, satisfet—. Això ens permetrà avançar en la investigació.

—Sí, li anirem a fer una visita!
—observa en Llampec.

Però Kurz és la innocència personificada. Afirmar que mai no ha estat en cap botiga d'antiquari ni ha conduït mai a la vida una furgoneta.

—Ja fa temps que no tinc carnet —diu i afegeix, amb posat sincer—: I no condueixo perquè no m'agrada infringir la llei.

—I no coneix pas per casualitat el senyor Jeremy Jason?

—No el conec personalment —vacil·la—, però la meva germana va

treballar de cuinera a casa dels Jason.

—Betty Kurz? Sí, la senyora Jason també ens ho ha explicat quan li hem preguntat per les persones que coneixen la casa —diu Zwiebel, sorprès.

—I, per cert, fa dos anys que van acomiadar Betty sense avís previ per robatori —afegeix Zwiebel després de consultar les actes.

—Escolti, bon home! —s'indigna Max—. No em pot acusar d'haver assaltat una casa només perquè la meva germana una vegada va robar-hi.

En Llampec aixeca les celles i somriu.

—Llavors suposo que ens pot dir on ha estat avui entre les onze i les dotze, oi, senyor Kurz?

—Naturalment —diu Max, i recupera de seguida el to desvergonyat—. He estat al port amb el meu amic Fiete. Ell els ho pot confirmar. Paraula

d'honor! Buscàvem feina, cosa gens fàcil per a la gent com nosaltres, ja s'ho pot imaginar...

—Si té una bona coartada suposo que no s'oposarà a un acarament entre la senyora Jason i vostè i el seu amic Fiete, oi? —pregunta el comissari Llampec.

—És clar que no —diu Max, confiat—. Li juro que aquesta senyora no ens ha vist mai!

Durant l'acarament, la senyora Jason diu, de cop i volta:

—Podrien demanar a aquests dos homes que diguin “traus”?

—I això quin sentit té? —pregunta Fiete, sorprès.

—Doncs jo no penso dir “traus”, quina ximpleria! —rondina Max.

—No reconec els seus rostres perquè portaven màscares, però sí que reconec les veus dels lladres! Vaig ser

mestra de cant i tinc molta memòria per a les veus!

—On s'és vist! —exclama Max, indignat—. Cap jutge del món no acceptarà com a prova el fet que hagi dit “traus”.

—Vostè m'apuntava a l'esquena amb un ganivet —diu la senyora Jason, assenyalant Max— i m'ha dit que em faria “un parell de traus a les costelles”.

—És suficient —diu en Llampec, somrient d'orella a orella—. Ja tenim prou proves inculpatòries. Per exemple, unes empremtes digitals inequívokes. A més, s'ha delatat amb una observació irreflexiva, senyor Kurz.

—I també tenim el botó dels pantalons, senyor comissari —recorda Pomes, i assenjala la trinxa dels pantalons de Fiete Bündig—, i precisament a aquest xicot sembla que li ha caigut un botó dels texans.

—Texans Lary? —pregunta en Llampec.

—Texans Lary, efectivament —confirma Pommès, somrient.

—Es pot saber què tenen a veure els meus texans amb tot això? —pregunta el lladre, empipat.

—Els ho explicaré amb calma més tard —diu el comissari—. Ara l'únic que compta és això: queden detinguts com a autors del robatori a casa del senyor Jason!

Pregunta a tots els detectius que hagin sabut mantenir l'atenció en un cas tan llarg i complicat:

1. Amb quina observació s'ha delatat Max Kurz?
2. En quins objectes ha trobat el comissari Llampec les empremtes digitals inequívokes de tots dos?

Solució:

1. Max sapia que es tractava de l'assalt a una casa tot i que el comissari Llambrec encara no ho havia especificat.

2. Al telèfon que ha agafat Max sapia de posar-se els guants per anar cap al soterrani i a les ulleres de sol de tots dos, que s'han posat d'un encara no portaven guants.

Billy the Cat

Willi sempre havia estat el més petit: quan encara gatejava, a la guarderia i a l'escola. I fins i tot quan va créixer el van continuar anomenant "el petit", perquè els altres creixien més de pressa que ell. Això mortificava el noi, a qui agradaven molt els animals. Li hauria fet il·lusió tenir un gat, però l'àvia que el va criar li va fer entendre que això era impossible en un piset de només dues habitacions.

De manera que no va tenir cap més remei que posar-se a pintar-ne. Petits, grossos, manyacs i desvergonyits. Ben aviat va tenir l'habitació tota plena d'imatges de gats. Quan va acabar els estudis, es va oferir per fer de cuidador d'animals en un zoològic, però per desgràcia la direcció va preferir contractar un home d'aspecte robust i esportiu que confiaven que sabria dominar millor els animals si es posaven furiosos.

Però més endavant Willi va tenir més sort i va aconseguir una plaça d'aprenent a la botiga d'animals més gran de la ciutat, on l'anomenaven "el passerell" perquè era menut i delicat com un ocellet. La seva feina era netejar les gàbies i alimentar els animals. Però quan es tractava de vendre un lloro o un aquari a algun client important, se n'encarregava Hedegunde, una filla de

pagesos de Frísia que era amable, simpàtica, vigorosa i un pam i mig més alta que ell.

Willi l'odiava, almenys al principi.

I se sentia molt humiliat perquè ningú no confiava en ell.

Per això, als disset anys, decideix fer-se famós a la seva manera!

Ja fa temps que s'ha adonat que els diaris no parlen gaire de la gent normal i honrada i, en canvi, sempre informen fil per randa de tots els escàndols, crims, tripijocs i estafes de tota mena.

Willi, que en el fons és un bon noi, no vol convertir-se en un criminal i ni tan sols en el típic "tipus dur", encara que li agradaria molt pesar uns quants quilos més i deixar de semblar un carquinyoli.

No, pensa convertir-se en un lladre diferent, famós per la seva habilitat

i la seva increïble facilitat per ficar-se a tot arreu. I així, cada cap de setmana s'introdueix en tota mena de conductes de ventilació, claraboies i finestretes a través de les quals un lladre normal no passaria i, després de cometre els seus robatoris, sempre deixa a la paret del lloc dels fets el dibuixet fet amb carbó d'un gat desvergonyat i la firma "Billy the Cat".

I, cada dilluns, fulleja el diari, divertit, i s'alegra en comprovar que torna a parlar de les malifetes de Billy the Cat.

Fins i tot a la botiga d'animals, Billy the Cat es converteix en un tema de conversa quotidià.

—Li deuen agradar, els animals? A veure si ve algun dia a comprar-nos un gat negre a la botiga. M'encanta, aquest personatge! —diu Hedegunde.

En sentir aquestes paraules,

Willi comença a sentir simpatia per Hedegunde, i quan la noia li diu que guarda retalls de diari de notícies sobre Billy the Cat en una carpeta, gairebé comença a estimar-se-la.

El xicot es diverteix una cosa de no dir en veure com tothom es trenca el cap intentant resoldre l'enigma de com aquell misteriós lladregot pot haver entrat a l'aparador d'una botiga o en una gelateria sense necessitat d'obrir una porta ni de trencar el vidre d'una finestra.

De fet, Willi no roba objectes de gaire valor durant les seves excursions nocturnes, sinó coses com uns elàstics, un ànec de goma, un joc d'escacs, un rellotge barat, una ampolla de massatge o una navalla.

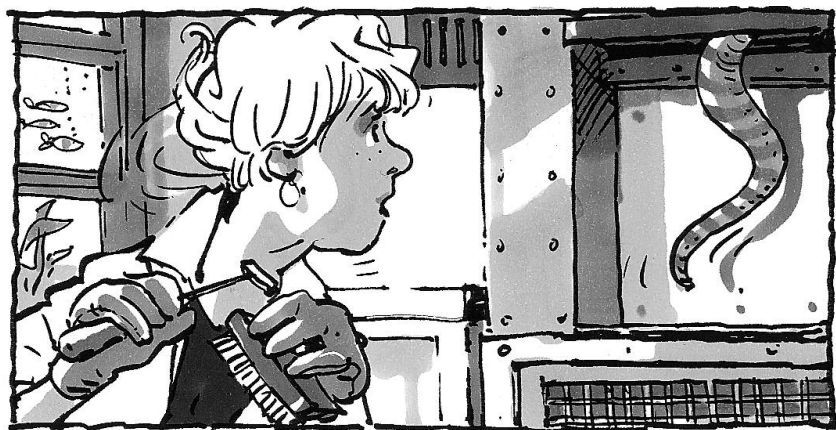
Al cap de set setmanes d'activitat, Billy the Cat és tan famós que no passa dia en què no se'n parli per la ràdio, la premsa o la televisió. Les informacions dels periodistes són, naturalment exagerades, però això encara fa que ell es diverteixi més.

Molts dels afectats denuncien a les asseguradores la desaparició d'objectes que, de fet, no els ha robat.

—Aquests sí que són uns veritables lladres! —murmura Willi.

Un matí, mentre Hedegunde neteja el terrari, s'adona que Mamba

no hi és, i veu com la punta de la cua de la serp desapareix pel conducte de la ventilació.

Quina catàstrofe! Perquè la serp verinosa pot aparèixer en qualsevol pis d'aquell bloc de set plantes i provocar una desgràcia.

Què cal fer?

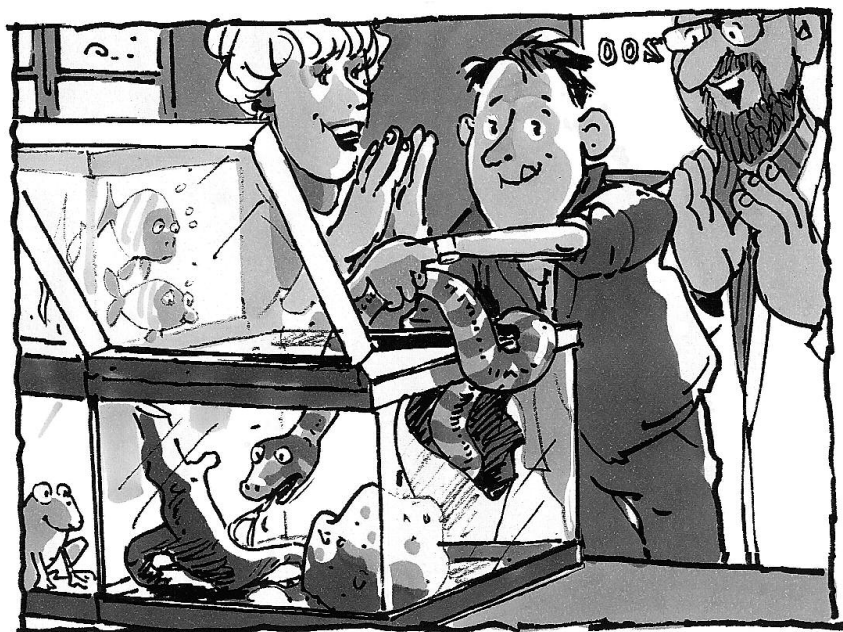
Cap dels treballadors de la botiga té prou valor per atrevir-se a perseguir-la. I cap dels treballadors no cabria en un forat tan petit. Només Willi.

—Deixeu-m'ho intentar —diu ell.

Agafa una mica de carn picada de la nevera on conserven el menjar dels animals, es posa un guant ben gruixut i s'introdueix al conducte de ventilació amb la mateixa facilitat que la serp.

—Doncs és possible que ho aconsegueixi! Qui ho havia de dir! —exclama el propietari de la botiga, perplex.

—Vigila! —li crida Hedegunde, preocupada. Això és un veritable estímul per al coratge de Willi, que s'endinsa per l'estret conducte fins que té la serp a tocar. Llavors li parla amb veu tranquil·litzadora, l'atreu amb l'esquer que té a la mà i, quan la serp se li acostava, traient la llengua, amb ganes de cruspír-se la carn picada, Willi li posa ràpidament un sac damunt del cap, l'agafa per darrere la mandíbula i l'arrossega lentament cap a la sortida.

Entre els aplaudiments d'entusiasme dels seus companys de feina, torna la serp al terrari.

—Willi, ets el més gran! —diu Hedegunde, amb admiració. Allò és el màxim elogi a què pot aspirar el noi, fins i tot més afalagador que totes les lloances que li dedica l'amo de la botiga. A partir d'ara, ja no té ganes de fer

més excursions nocturnes, perquè ha aconseguit el que volia: reconeixement. Sobretot per part de Hedegunde. I pensa conservar el seu secret com un tresor.

Un matí, quan Willi arriba a la botiga d'animals, Hedegunde agita el diari, esverada.

—Ho has llegit? Billy the Cat ha robat un banc! —exclama, mentre li ensenya els titulars.

Willi es posa blanc com la paret.

—Això... això és espantós! —diu, amb un fil de veu.

Hedegunde també està indignada.

—Va disparar a un caixer i el pobre home està molt greu. La veritat és que ara aquest individu em resulta antipàtic. No m'ha agradat mai la violència.

—A mi tampoc —diu Willi, amb la mirada perduda.

Durant la resta del dia no es pot treure del cap aquell assumpte i se sent molt enfadat amb el miserable que ha comès aquell crim utilitzant el seu nom.

I, a partir d'aleshores, els robatoris no paren: Billy the Cat roba també en un supermercat, una oficina de correus i una administració de loteria. El lladre es torna cada cop més audaç i el barrut sempre pinta a la paret un gat, el seu distintiu!

“Roba millor que jo, però dibuixa pitjor”, pensa malhumorat, en veure una reproducció del gat en un article del diari.

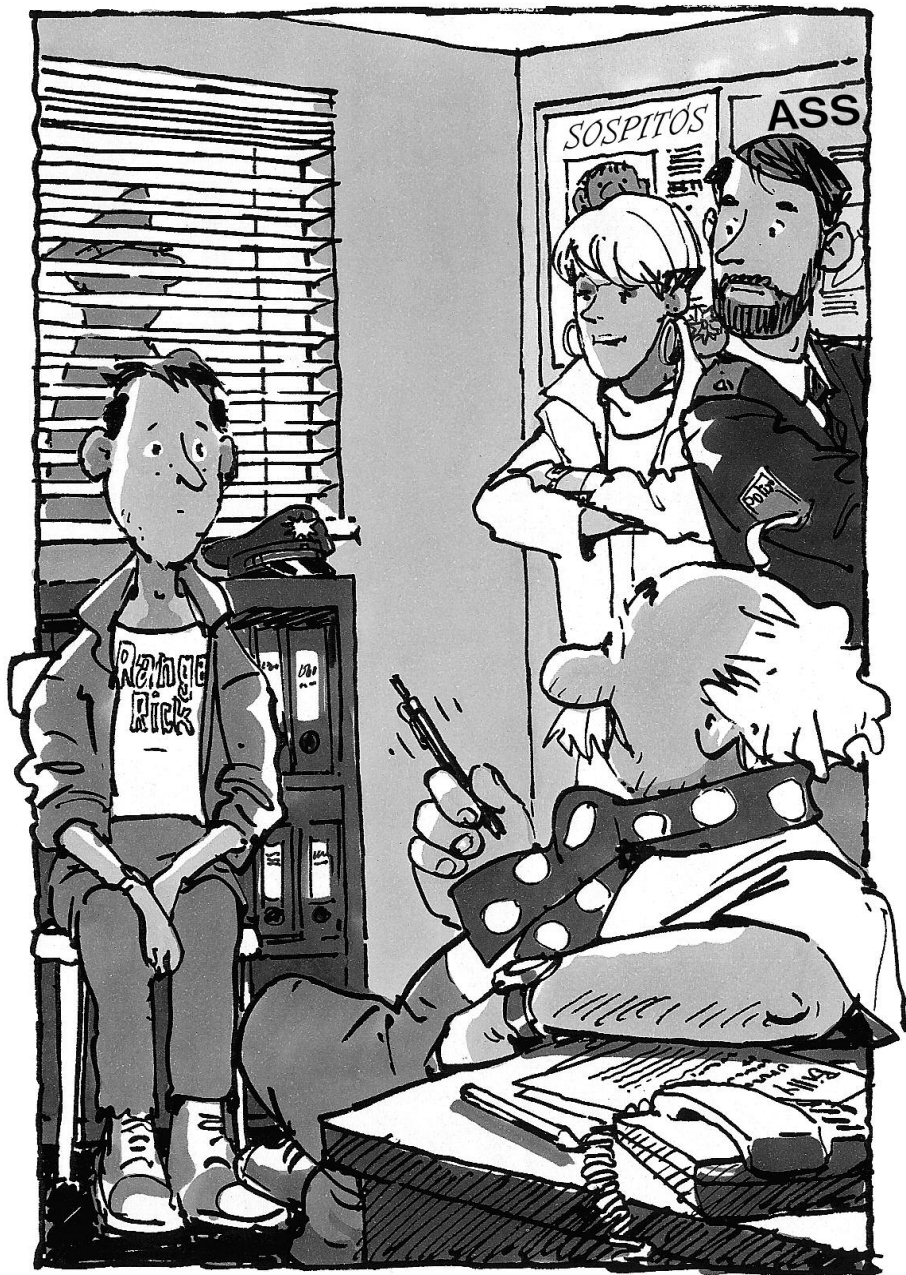
Willi, que s’ha convertit en un bon amic de Hedegunde, finalment, li ho explica tot.

Hedegunde se l’escolta i no li diu res en una bona estona, com si rumiés.

—I ara què haig de fer? —li pregunta desesperat—. És que roba utilitzant el meu nom! El gat és el meu distintiu, ho entens?

—Em sembla que val més que vagis a la policia —conclou Hedegunde—. L’oncle del meu amic Martin és comissari. Et donaré el seu número de telèfon.

Així, l’endemà al matí, Willi confessa les seves petites activitats delictives al comissari Llampec.

—Si vols que et digui la veritat, t'entenc molt bé —diu el comissari—. Jo també era bastant baixet.

—Però ara s'ha convertit en un gran comissari —diu Willi.

—Bé, però això no depèn pas de l'alçada —respon el comissari, visiblement afalagat.

—Ja, depèn del respecte que sentin els altres per la persona en qüestió.

—Exacte! —exclama en Llampec, i assenteix amb el cap—. I t'haig de dir que em mereixes un gran respecte pel valor que has tingut avui de venir a veure'm i confessar les teves entremaliadures. La majoria de les persones no tenen prou coratge per reconèixer que han comès alguna malifeta i, interiorment, són més insignificants que tu.

—Doncs el cert és que em feia por venir-lo a veure —reconeix Willi—. I ara veig que vostè és tan amable amb mi...

—No m'interpretis malament, noi. El que has fet no està bé, però si te'n penedeixes, segur que el jutge de menors es mostrarà comprensiu.

—I el robatori del banc? I el de l'oficina de correus i tots els altres que ha comès aquest impostor? —pregunta Willi, espantat.

—Això deixa-m'ho a mi —diu en Llampec—. Tenim els nostres propis mètodes. De totes maneres, les informacions que ens has facilitat ens seran molt útils. Gràcies a la teva confessió podem considerar tancat el petit cas de Billy the Cat. A més, les asseguradores ja tenen prou feina comprovant si les denúncies de robatori que han presentat els afectats són falses —diu el comissari, somrient, sorneguer—. A partir d'ara ens podem concentrar en aquest nou Billy the Cat que ens fa anar de corcoll.

A l'hora de dinar, mentre fa un volt patinant, la diligent ajudant del comissari Llampec, Sonja Sandmann, s'adona de la presència prop del parc de la ciutat d'un home que mostra molt d'interès per l'oficina d'un banc.

—Comissari —diu, quan arriba a la comissaria, panteixant—, em sembla que he vist un individu que prepara un robatori. Valdria més que vigiléssim aquell banc.

I la suposició de Sonja Sandmann torna a ser plenament correcta, perquè durant aquella mateixa nit, el sospitós buida el caixer automàtic del banc. Però mentre el lladre pinta amb un retolador negre gruixut un gat negre a la paret grisa del caixer automàtic, hi intervenen el comissari i els seus agents.

—Billy the Cat! —diu en Llampec—. Queda detingut!

El detingut es diu Marek O. i ho nega tot:

—Jo no sóc Billy the Cat. Tinc una coartada. Durant l'època en què es van produir la majoria dels robatoris, jo era a la presó!

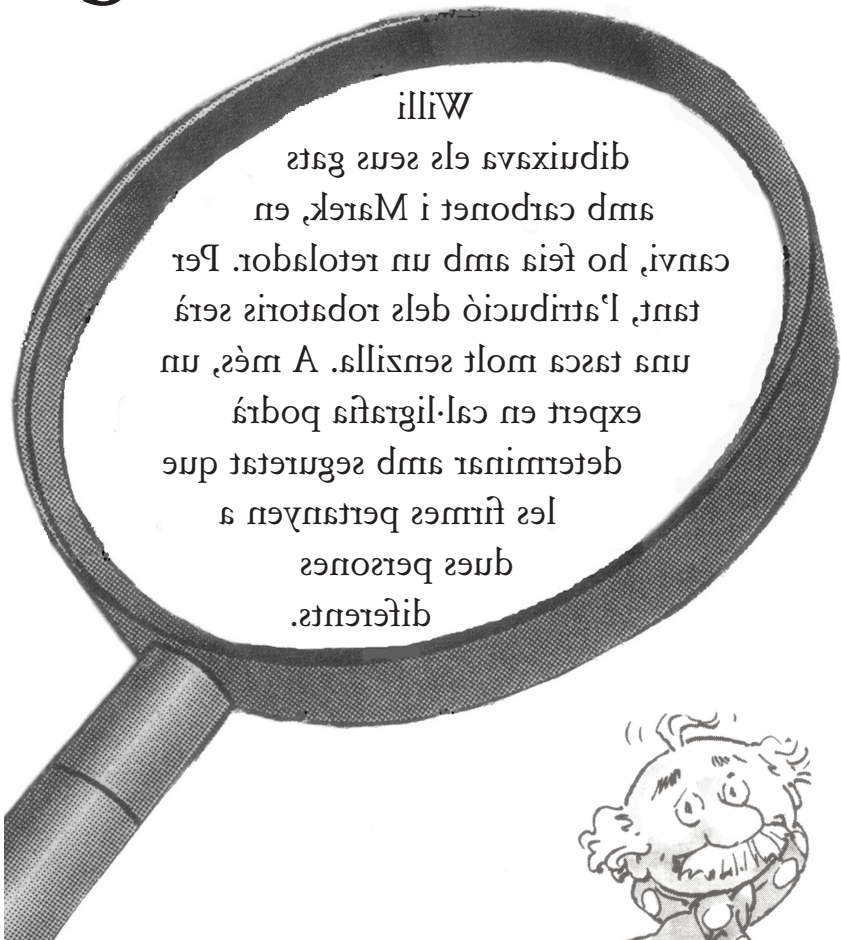
—No passi ànsia, que de seguida descobrirem quins robatoris li hem d'atribuir i quins no, amic meu! Per a això

ja tenim els nostres agents especialitzats en detecció de pistes —li diu en Llampec.

Pregunta a tots els detectius que no s'hagin fet un embolic amb tants gats:

Com podrà descobrir el comissari Llampec quins robatoris va cometre Willi i quins van ser obra de Marek?

Solució:

Willi

diprixava els seus gar
amb carbonet i Mark en
canvi, ho feia amb un retolador. Per
tant, l'atribució dels rotadors seria
una tasca molt senzilla. A més, un
expert en cal·ligrafia podria
determinar amb seguretat que
les firmes pertanyen a
dues persones
diferents.

Els espaguetis enverinats

On són les meves ulleres? —murmura en Llampec, i es posa a buscar, atabalat, entre els expedients que té damunt de l'escriptori.

—Les porta posades! —diu Sonja Sandmann i afegeix, amoïnada—: Em sembla que necessita unes vacances, comissari!

—Doncs em sembla que té raó, Sandmann, val més que me'n vagi uns quants dies a l'illa de Föhr —sospira en Llampec.

—A més, de fet no buscava pas les ulleres, sinó el mocador.

—Agafi'n d'aquests! —ofereix Pommès, i li atansa un paquet de mocadors de paper.

—El cas “Karate-Walli” i el cas “Ballermann” estan pràcticament resolts —li assegura Sonja Sandmann.

—En fi, doncs sí que me n'aniré! Adéu, fins aviat! —exclama en Llampec i abandona el seu despatx.

Però fins que no és al ferri i sent el vent fresc del mar del Nord damunt la pell no acaba de ser conscient que per fi té vacances. És a la borda, mirant com les gavines acompanyen el ferri, xisclant, fins que s'allunya de la costa.

Llavors, de sobte, se li acosta un jove amb una jaqueta de color blau marí. És Klas Klön, el fill del propietari del restaurant de l'illa, que el comissari coneix des de fa molt de temps.

—Què, ja tornem a venir per aquí? —pregunta, somrient-li amablement—. Espero que no sigui per motius de feina...

—I ara, Klas! Un comissari també necessita vacances de tant en tant!

—Sí, és clar, i jo també! Al final el meu pare ha entès que jo no servia per treballar en un restaurant, i hem deixat el negoci. Oi que està bé?

—Felicitats —diu en Llampec—, però em sap greu, perquè m'agradava molt anar-hi a menjar espaguetis.

—El pare ha llogat el local a un italià. Es diu Angelo i sap preparar els espaguetis molt millor que no pas ell —diu Klas de manera poc respectuosa—. Els sap coure al punt, *o al dente*, com diuen en italià.

De sobte, tots els viatgers se'n van al costat esquerre del ferri, perquè des d'allà es veuen uns bancs de sorra plens de foques.

—A mi sempre em diuen que tinc un bigoti de foca —fa en Llampec, i deixa a Klas els seus prismàtic—. Digues: és veritat que m'assemblo a aquests animals?

—Una mica sí —afirma el jove i, en veure la calba del comissari, afegeix—: La semblança no és només pel bigoti, sinó també pel pentinat.

Al cap de mitja hora, en Llampec ja ha arribat al seu lloc habitual de vacances.

—Li podem donar la mateixa habitació que l'any passat —l'informa Inke Jensen, amablement—. Espero que passi uns bons dies entre nosaltres, senyor comissari.

—Aquí em sento quasi com a casa —assegura en Llampec—. Hi ha novetats?

—En fi —diu Inke, vacil·lant—, els problemes habituals amb el veí.

—El de les pintades?

Inke assenteix amb el cap.

—De fet ja va pagar els danys, però es baralla amb tothom al poble. Es queixa si un gall canta massa d'hora, si uns nens riuen massa fort o si unes roses fan una olor massa intensa. Sempre troba pegues en tot i defectes en tothom. És un autèntic corcó.

—Pobre home, deu ser un infeliç —diu en Llampec.

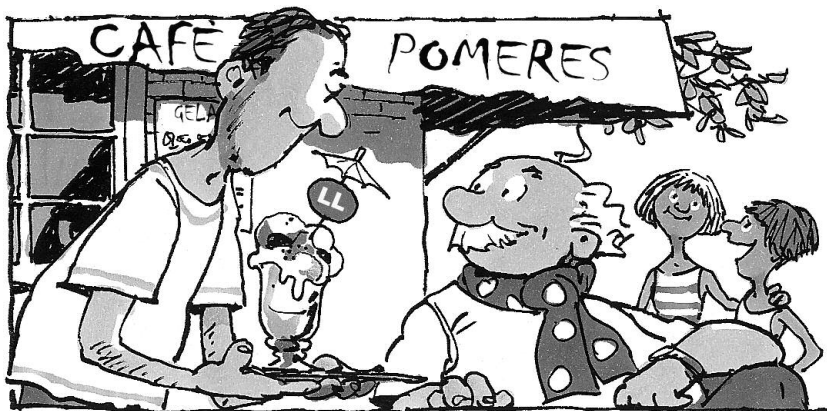
—Segurament que té raó, senyor comissari, però no vull amargar-li les vacances parlant d'aquest individu. Per cert, ja té la bicicleta a punt, com sempre!

—Ara mateix desfaré la maleta i em posaré en marxa! —diu en Llampec, animat.

El primer que fa és anar a veure el llibreter Bubu i comprar-se, com cada any, unes quantes novel·les policí-aques. Després se'n va a veure Barbara i Bernhard al cafè Les Pomeres i demana el seu gelat preferit.

—Sap com es diu ara? Gelat Llampec! —diu Bernhard, i li pica l'ullet—. Li hem posat aquest nom en honor d'un famós comissari.

—I se suposa que el conec? —pregunta ell, seguint-li la broma. I després assaboreix, cullerada a cullerada, aquell plaer tan dolç.

—Ara m'aniria bé bellugar-me una mica. Voleu venir amb mi a la platja? —pregunta a Sofie i Henriette, les filles dels propietaris.

Les nenes, naturalment, estan entusiasmades, perquè és temporada alta i els seus pares no tenen temps d'anar-hi.

Poc després, mentre tots tres baixen amb bicicleta pel caminet de la platja, senten la sirena d'un camió de bombers que travessa ràpidament el poble.

“Sort que tinc vacances!”, pensa el comissari, alleujat, quan poc després sent també la sirena d’un cotxe de policia mentre travessa descalç la sorra calenta de les dunes de la platja.

Hi ha marea alta i davant seu s’entén el mar, incitador. L’aire és tan net i clar que la vista arriba fins a Amrum.

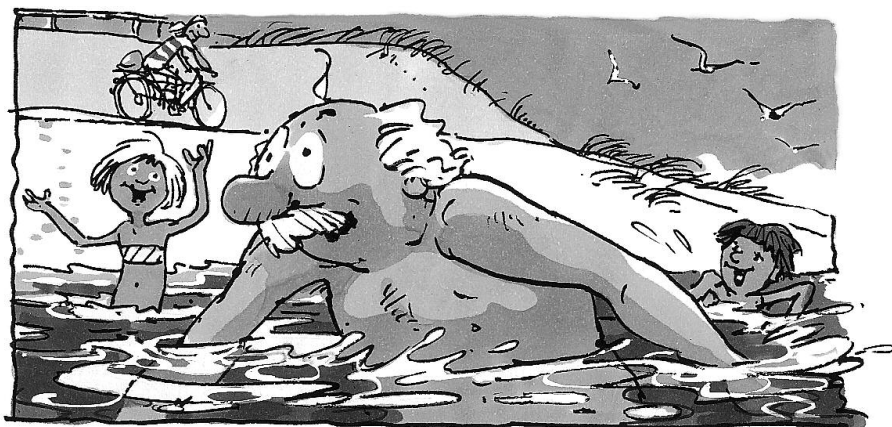
El comissari Llampec no s’hi rumia gaire, sinó que arrenca a córrer cap al mar. Però quan el dit gros del peu li entra en contacte amb l’aigua, s’atura de cop.

Uf, però si l’aigua està gelada! I com que, de la impressió, contreu la panxa, està a punt de perdre el banyador.

Les nenes es posen a riure.

—Això només és al principi, senyor comissari. Després ja s’hi acostumarà —intenta animar-lo Henriette.

—Vol que el refresquem una mica? —pregunta Sofie, i comença a esquitxar-lo.

—No, i ara, prou, prou! —crida el comissari espantat i, fent un esforç, es tira de cap a l'aigua. Després ja se sent al seu element i comença a nedar com una foca.

Al cap de mitja hora, surt de l'aigua, esbufegant, i se sent renovat, rejuenit i orgullós com un déu marí. S'eixuga amb la tovallola, es posa a

prendre el sol i s'adorm. Quan es desperta, té l'esquena tota cremada i li pica una cosa de no dir.

—Ha pres massa el sol, vols que li posem una mica de crema? —pregunta Sofie.

—No, no cal —diu en Llampec, en veure les mans plenes de sorra de les nenes.

Les dues germanes han trobat uns quants amics i es queden una estona més a la platja.

Quan, poc després, el comissari torna tot sol amb bicicleta cap al poble, s'adona que s'ha cremat alguna cosa més que la seva esquena. Un núvol de fum negre s'enfila cap al cel i tres o quatre camions dels pobles dels voltants intenten apagar l'incendi d'un graner dels afores.

Al voltant, s'hi ha aplegat una gentada i el comissari saluda el policia

Magnum, que es dedica a mantenir els curiosos lluny de les flames. Al seu costat hi ha Klas, el noi que s'ha trobat al ferri, que té la cara plena de sutge perquè ha col·laborat en les tasques d'extinció.

—Ara ja està controlat —diu Klas, alleujat—. Ens feia por que l'incendi es propagués també a la casa. Hi acabem de posar palla nova a la teulada!

—D'acord, llavors tot va bé —diu en Llampec, i es disposa a anar-se'n.

—Per desgràcia no, senyor comisari —diu Klas, molt seriós, i s'emporta en Llampec a un lloc on no puguin sentir-los—. Fa setmanes que fan xantatge al meu pare, i això també passa a unes quantes persones del poble. El xantatgista amenaça de calar foc a les cases si no li paguen el que exigeix. I ara suposem que...

—... que aquest incendi ha estat

provocat —afegeix l'alcalde Julius Witt, que s'hi ha acostat—. Després d'aquestes cartes d'amenaça, he anat a veure Alf Brenner, de l'asseguradora Fènix, i he augmentat la pòlissa d'assegurança en cas d'incendi. No se sap mai què pot passar. Aquí tots tenim sostres de palla i ara puc dormir més tranquil.

—Segur que ha estat una decisió assenyada —diu en Llampec.

—De fet, sospito qui pot haver-hi darrere de tot això, però no puc demostrar-ho —diu el policia Magnum, que s'acaba d'afegir al petit grup.

—Jo m'hi trobo cada dia —sospira en Llampec—. Però sense proves no es poden detenir els sospitosos.

—Sospito de Bruno Wischer —afegeix Magnum—. Des que viu al poble, no pensem de rebre denúncies.

—I per què el denunciem? —pregunta el comissari Llampec.

—No, no el denunciem pas, és ell, qui ho fa. Es queixa de tot i de tothom.

—Sí, ja n'he sentit parlar —fa en Llampec—. Però un incendi provocat és un delicte molt greu. Per què hauria de fer una cosa així?

Magnum s'arronsa d'espattes.

—Per fer la guitza als altres —suposa Klas.

—Té enemics, el seu pare? —pregunta en Llampec a Klas Klön.

El noi remena el cap.

—No que jo sàpiga.

—Per sort, no tenia contractada cap pòlissa amb nosaltres. Si no, ara li hauríem de pagar un graner nou —observa Alf Brenner, que s'acaba d'afegir al grup.

—T'agrada fer propaganda de la teva companyia, oi? —diu Klas.

—Jo? Al contrari. Qui s'aprofita

dels incendis és Volkens, que pot contractar noves llicències d'obres —explica Brenner, i assenyala l'únic constructor del poble, que examina els danys amb el pare de Klas Klön.

—Estàs molt pàl·lid, Klas. Vinga, noi, anem a menjar uns espaguetis al restaurant italià, que segur que se't posaran molt bé —diu de sobte l'agent d'assegurances Brenner—. Ens hi vol acompanyar, senyor comissari?

—Bona idea —diu en Llampec—. De totes maneres, també tenia ganes de tastar els espaguetis d'Angelo.

I quan arriben al restaurant ja són gairebé les set.

—Em moro de gana —reconeix Klas, que amb prou feines s'ha netejat el sutge de la cara i de les mans.

—Els prepararé els espaguetis més ràpids del món —els promet Angelo i se'n va de pressa cap a la cuina.

—M’he oblidat les meves pastilles per a la xardor d’estómac —diu Brenner i se’n torna cap al guarda-roba.

Poc després arriba Angelo amb uns fumejants plats d’espaguetis i deixa per a Brenner una pizza cruixent.

—*Buon appetito* —els desitja i se’n va a prendre nota als clients de la taula del costat.

Quan torna Brenner, Klas i el comissari Llampec estan a punt de començar a menjar-se els espaguetis, però surt corrent de la cuina Angelo, blanc com la paret, i els crida:

—No en mengin! No en mengin!
Els espaguetis estan enverinats!

I, mentre assenyala els plats, els ensenya una nota escrita amb lletra d’impremta que diu:

ATENCIÓ: ELS ESPAGUETIS ESTAN ENVERINATS. SI
DEMÀ NO EM PAGUES ELS DINERS QUE VAM DIR AL
LLOC ON VAM QUEDAR, ET CREMARÉ EL LOCAL.

—El xantatgista! Ho veu, oi? —exclama Klas, esverat.

En Llampec ensuma els espaguetis.

—Fan olor d'ametlles amargues. Sembla àcid prússic. Els enviarem al laboratori.

I truca de seguida a Magnum.

—I què haig de fer? —pregunta Angelo, desesperat—. Ja és el tercer avís i després em cremarà el restaurant! Estic arruïnat!

—No pagui, de cap de les maneres. Val més que contracti una pòlissa d'assegurança contra incendis més elevada. Així estarà més tranquil —li aconsella Brenner.

—Atraparem aquest individu —li promet Magnum, deu minuts després, mentre introdueix els espaguetis enverinats en una bossa de plàstic.

—Vol dir que és el mateix que ha calat foc al nostre graner? —diu Klas.

—Podria molt ben ser —murmura
Magnum.

—No pateixi. L'assegurança contra
incendis Fènix s'encarrega de tot —diu
Brenner—. Fins i tot hem contractat
un guàrdia que es dedica a la vigilància
nocturna.

—Puc signar ara mateix? —pre-
gunta Angelo, angoixat.

—Si així s’ha de quedar més tranquil... Sempre porto els formularis —diu Brenner, i comença a remenar a la seva cartera.

Aquella nit, afortunadament, no hi ha cap incendi al restaurant. I, durant els dies següents, Angelo no torna a tenir notícies del xantatgista.

Quan Magnum porta els resultats de les anàlisis del laboratori, el comissari Llampec les examina, pensarós:

—No era pas àcid prússic, sinó simplement oli d’ametlles amargues. Per tant, en realitat els espaguetis no estaven enverinats, sinó que el xantatgista només volia espantar Angelo. Però què ho deu fer, que no li ha tornat a trucar més?

—Potser té por de vostè, senyor comissari —diu Magnum, respectuosament.

—No ho crec pas —diu en Llampec, somrient—. Però em sembla que ja sé qui va provocar el suposat enverinament dels espaguetis.

Pregunta a tots els detectius a qui agradin tant els misteris com els espaguetis:

- 1) Qui és el xantatgista?
- 2) Per què ha amenaçat de calar foc a les cases i els locals?
- 3) Com ha fet veure que enverinava els espaguetis?

Solució:

1. Brenner.
2) Perdut vol aconseguir que
els habitants de l'illa contractin
pòlisses d'assegurances contra incendis
més elevades.
3) En comptes d'anar a buscar les pastilles
per a la xarxa d'estómac, el que ha fet
Brenner és anar a la cuina amb una
ampolleta d'oli d'ametlles amargues
i tirar-ne unes quantes gotes als
espaguetis, perdut semblava
enverinat.

L'Stradivarius perillós

Mentre comença a nevar, Roman Drak toca el violí sota les arcades de l'Alster que miren cap a l'Ajuntament d'Hamburg.

Les cançons que interpreta el fan pensar en el petit poble de Romania d'on havia fugit aquella mateixa primavera a causa d'una discussió amb el seu cosí Josef. Es va venjar però d'aquell fatxenda, perquè sabia on amagava l'àvia els seus estalvis, els va robar i se'n va anar cap a la frontera. Un camioner el va portar fins a Viena i des d'allà va

continuar fent dit fins arribar a Salzburg, on va guanyar uns quants diners tocant el violí, perquè a la gent li agradava la seva música, sobretot quan interpretava Mozart. I llavors va conèixer un vagabund holandès que es deia Knut, volia tornar cap a la costa i explicava meravelles de les ciutats portuàries. Roman no havia vist mai el mar i se n'hi va anar amb el seu nou amic. I així va ser com va arribar a Hamburg.

Una jove amb un abric d'hivern de color verd fosc el fa tornar dels seus pensaments. Fa estona que se l'escolta i li diu:

—Trobo que toca molt bé. Llàstima que ho faci al carrer, perquè no l'escolta gairebé ningú.

—Sí que m'escolten! —diu Roman, una mica cohibit.

—Sóc professora de música i em desespere cada dia amb estudiants que no posseeixen ni una mica del talent que té vostè!

La jove de l'abric verd es diu Mara Greve i el convida a prendre una tassa de sopa al soterrani de l'Ajuntament.

Roman li explica una versió una mica edulcorada de la seva fugida de Romania.

Mara també li parla una mica de la seva vida:

—Jo també em vaig escapar de casa, perquè volia estudiar música i en canvi els meus pares volien que m'encarregués de la granja.

Es queda mirant-lo un moment i li diu:

—Potser podria fer alguna cosa per vostè.

—Això estaria bé —fa el noi.

Mara parla als seus companys de l'escola superior de música del talent que ha descobert sota les arcades i els proposa facilitar una formació o concedir una beca al jove romanès.

—Però que estàs boja? Vols acollir un músic de carrer tenint en compte que hi ha tants estudiants que esperen obtenir una plaça? —protesta el seu amic i col·lega Ludwig Bethmann.

—Què us sembla si l'escolteu una vegada? —els demana Mara.

Roman toca davant dels professors i tots queden entusiasmats amb la seva interpretació, fins i tot Ludwig, i el xicot aconsegueix que l'acceptin en un programa de formació.

Al cap d'uns quants mesos fa el seu primer concert, que és un gran èxit.

—Toca molt bé, el teu vagabund! Però segur que no t'agrairà mai el que

has fet per ell —diu Ludwig Bethmann, amb una certa gelosia.

—I què? —contesta Mara, somrient—. El talent és seu!

Roman ja fa temps que no viu a la cambra petita i sòrdida on s'estava, sinó que comparteix habitació amb un compatriota que ha conegut a l'estació, i que es diu Jöran Loz i es guanya la vida amb negocis ocasionals.

Un dia de primavera, Mara convidava Roman a passar un cap de setmana al camp i li ensenya la granja dels seus pares a Oldenburg. Ell li explica que els seus pares també tenien una granja, però exagera moltíssim perquè pensa que Mara no ha d'arribar a saber mai que el seu pare es va gastar en beguda el que valia la seva petita propietat i que ara no és més que un mosso a casa del seu oncle segon.

Aquest dia, Mara li ensenya per primera vegada el seu violí, una valuosa herència. De la mateixa manera que aquest violí, el talent musical de Mara procedeix d'un avantpassat italià que va ser músic a la cort del duc d'Oldenburg.

—Aquest violí és molt antic i molt valuós —li explica—. Per això només el trec en ocasions molt especials. T'agradaria tocar-lo?

Roman agafa el violí delicadament, se'l col·loca sota la barbeta, l'afina, agafa l'arc i es posa a tocar com mai no havia tocat a la seva vida. La música que interpreta és tan bonica que a la noia se li omplen els ulls de llàgrimes.

—Però, no em diguis que és...

—Sí —diu Mara—, fa uns quants mesos que n'estic segura: és un autèntic Stradivarius!

Amb molta cura, Roman torna el valuós violí a la seva propietària i la noia el torna a ficar a l'estoig.

—Ja he rebut ofertes d'Itàlia i Amèrica, i també de l'especialista de París que em va fer el certificat d'autenticitat. Potser me l'hauria de vendre, perquè és massa valuós per a mi i als

meus pares segur que els anirien molt bé els diners. A més, sempre passo una por terrible que me'l robin, quan me l'emporto a algun lloc.

Quan torna de l'excursió al camp, explica al seu compatriota l'extraordinària experiència que acaba de viure.

A Jöran no li agrada la música, però sap perfectament que un veritable Stradivarius no es paga ni amb or.

—Tens idea de quan deu valdre?
—pregunta.

—Mara diu que n'hi han arribat a oferir dos milions —contesta Roman.

—Dos milions d'euros? —exclama Jöran, esbalait, i els ulls li brillen amb avidesa—. Això seria un milió per a cadascun de nosaltres.

—Però que t'has tornat boig?
—protesta Roman, que ja es penedeix d'haver parlat del violí amb el seu company d'habitació. Però, a partir

d'aquell dia, aquells milions no paren de voltar-li pel cap ni un sol moment.

I arriba el dia del concert final de l'escola superior de música.

—Mara també hi tocarà? —pregunta Jöran—. Amb el seu Stradivarius?

Roman assenteix amb el cap.

—I algú com jo també podria anar a escoltar-lo?

—És un concert obert al públic —explica Roman.

—Ja ho veurem, potser et faré l'honor de venir —diu Jöran, somrient.

El concert final és un gran èxit. Després, alumnes i professors se'n van a prendre una cervesa a l'antiga cerveseria de Pöseldorf.

—T'acompanyaré amb cotxe fins a l'estació —diu Ludwig Bethmann a Mara. Sap que passarà el primer cap de setmana de vacances a casa dels seus pares, a Oldenburg.

És el primer dia de vacances i al costat de l'estació no hi ha manera de trobar un aparcament.

—L'últim tren passa a les onze i quaranta-tres minuts i no el puc perdre —insisteix Mara—. Deixa'm baixar i ja arribaré a peu fins a l'estació.

—Amb la bossa i el violí?

—Però si ja ho he fet més de cent vegades! —exclama Mara, tanca la

porta del cotxe i es posa a caminar sense adonar-se de la figura que la segueix com una ombra.

A les escales de l'estació, però, algú li clava una empenta, i ella fa un crit, cau pels grisos graons de ciment i perd el coneixement.

Els altres viatgers l'ajuden i fan venir una ambulància.

—On és el meu violí? —demana quan es desperta a l'hospital. Però ningú no ho sap.

Mara té tot el cos adolorit, ha patit una commoció cerebral, té contusions pertot arreu i s'ha trencat un braç i el canell de la mà amb què aguantava l'estoig del violí.

Finalment, aconsegueixen trobar la seva bossa de viatge, però no pas el violí.

—No ha estat un accident —explica Mara a Ludwig, mentre recorda el que li ha passat—. He sentit clarament que algú em clavava una empenta.

—Doncs és evident que ha estat un robatori. Algú sabia que tenies un Stradivarius! —exclama el músic, indignat, i truca a la policia.

El comissari Llampec s'encarrega del cas.

—Aquest instrument és pràcticament invendible. Si denunciem el cas per Internet, segurament l'acabarem trobant —diu, per tranquil·litzar Ludwig, i deixa en mans de la seva hàbil ajudant Sonja Sandmann la resta dels tràmits necessaris.

—I on és ara Roman? —pregunta un dia Ludwig a Mara—. El teu accident i la desaparició del teu Stradivarius ha sortit publicat a tots els diaris. Tota la ciutat en va plena. No és estrany que no t'hagi vingut a veure, després de tot el que has fet per ell?

—Potser no s'hi atreveix —diu Mara—. Suposo que no en sospites pas, oi?

Ludwig s'arronsa d'espatlles.

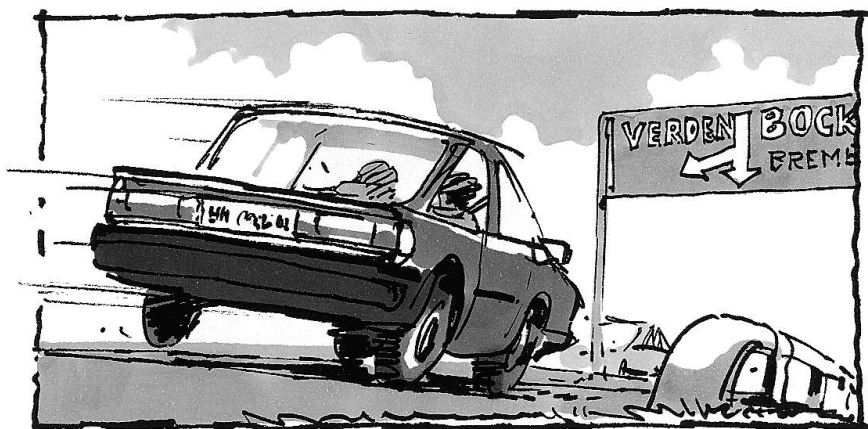
—Potser perquè és estranger? —pregunta la jove, suspicax.

Ultimament tenien sovint discussions a causa de Roman. Segur que la

gelosia hi tornava a tenir alguna cosa a veure.

—Tu, amb els teus tics *progres* de sempre! —li diu Ludwig. De totes maneres, tampoc no cal que l'excloquem de la llista de sospitosos perquè és estranger, oi?

Ludwig truca al comissari Llampec i li explica que sospita de Roman.

Mentre Sonja Sandmann introdueix la denúncia de la desaparició de l'Stradivarius a l'ordinador, Roman i

Jöran circulen per l'autopista Hamburg-Bremen amb un cotxe llogat en direcció a la frontera holandesa.

—No ho hauries d'haver fet —no para de repetir Roman.

—Però tu hi estaves d'acord, oi? —diu Jöran—. Si no, no m'hauries parlat del concert ni m'hauries confessat que ella hi portaria l'Stradivarius.

—De totes maneres, no està gens bé i és molt perillós. I segur que no aconseguirem desempallegar-nos mai del violí —protesta Roman.

—Jo tinc els meus contactes —assegura Jöran i pica l'ullet, amb expressió astuta—. Tinc un col·lega a Amsterdam que hi està molt interessat. Només cal que abaixem una mica el preu. Ell té gent que sap col·locar tota mena de mercaderia. Al capdavall, no és la primera vegada que faig una cosa així.

—Però és que sospitaran de mi
—murmura Roman—. Hauria d'haver anat a veure Mara, el que passa és que no hauria gosat mirar-la als ulls...

—No t'atraparan mai, col·lega
—el tranquil·litza Jöran—. El teu amic és molt llest i ho té tot controlat: a Amsterdam tindràs documentació nova i després passarem un bon hivern a Mallorca! —afegeix alegrement, i trepitja l'accelerador—. Només falten seixanta quilòmetres fins a la frontera, en mitja hora ja hi serem!

Al cap de cinc minuts, però, mira pel mirall retrovisor i es torna pà·lid.

—Ostres, la policia! —murmura, i augmenta la velocitat. Valdria més que no ho hagués fet, perquè així crida l'atenció dels agents, que simplement es dirigien a un control rutinari del trànsit.

De totes maneres, el comportament del conductor del BMW que circula davant seu els resulta molt estrany.

—Aquest conductor de davant acaba d'avançar pel carril incorrecte i, a més, va a una velocitat exagerada. Penso que l'hauríem d'investigar de més a prop —proposa el policia del cotxe patrulla al seu company i trepitja també l'accelerador.

Jöran no para de mirar cap enrere i comprova que la distància que els separa del cotxe de policia va augmentant, pica l'ullet a Roman, que s'aferra al cinturó de seguretat, blanc com la paret, i li diu:

—Hi ha un antic principi dels bergants que diu: sempre s'ha de ser més ràpid que la policia!

El cotxe de policia queda cada cop més enrere, perquè és força més lent que el vehicle esportiu de Jöran.

—És una sort que hagi llogat el cotxe més ràpid que tenien! —diu el lladre, satisfet.

Els agents de policia tenen un vehicle més lent, però això no vol dir que no tinguin la capacitat de pensar de pressa.

—Segur que vol passar la frontera! —suposa el ressagat perseguidor—. Vinga! Donarem la matrícula d'aquest vehicle al cotxe patrulla de la zona fronterera d'Enschede i els clavarem una bona sorpresa!

De manera que quan Jöran i Roman arriben a la frontera amb Holanda, ja els hi esperen.

—Control de trànsit! Em podria ensenyar la documentació del vehicle, si us plau? —pregunta l'agent, amablement.

Jöran busca els papers, malhumorat.

—Circulava a una velocitat excessiva i ha fet un avançament pel carril incorrecte. Haurà de pagar una multa, encara que no gaire important —diu l'agent, i s'apunta el nom i la matrícula. Jöran somriu, perquè aviat canviarà de nom i el cotxe és llogat.

—Faci el favor de baixar i d'obrir el maleter —indica l'agent.

Jöran fa el que li diuen.

—Haig d'anar al lavabo. Em trobo malament —diu Roman, i té tan mal aspecte que l'agent se'l creu. Amb

les cames tremoloses, Roman es dirigeix cap al lavabo del lloc fronterer.

L'agent escorcolla el maleter però només hi troba un vell estoig de violí i les dues bosses de viatge. En una de les bosses diu "Roman Drak" i, a l'altra, "Jöran Loz", noms que coincideixen amb els de la documentació. Comprova un moment el contingut de les bosses però només hi troba roba interior, mitjons, jerséis, camises, estris d'afaitar-se, res sospitos.

—I què hi porta, aquí dins?

—pregunta, finalment, assenyalant l'estoig del violí.

—Li asseguro que no és una metralladora —diu Jöran, fent broma—, només es tracta del meu violí.

—No es faci el graciós —diu l'agent, empipat, i tanca el maleter—. Aparqui a la dreta i esperi el seu amic.

Però Roman no torna pas.

Es devia trobar molt malament, pensa Jöran mentre l'espera en va. I si anés a mirar si li passa alguna cosa?

Però llavors té una idea molt millor. Per què no ha de poder aprofitar l'oportunitat i continuar viatjant tot sol? Així es quedarà amb tots els guanys. Per tant, arrenca i se'n va. Què més pot passar-li?

Al cap de cinquanta quilòmetres, prop d'una àrea de descans, el fan aturar un altre cop.

—Es pot saber què passa, avui?
—pregunta, empipat.

—Control de trànsit —li contesta el policia holandès.

—Un altre cop? —exclama Jöran, i li ensenya la documentació a contracor.

—Em sap greu comunicar-li que l'hem d'acompanyar fins a la propera comissaria de policia. El comissari

Llampec, de la policia criminal alemanya vol parlar urgentment amb vostè —diu el policia holandès—. Acaba d'aterrar a l'aeroport d'Amsterdam.

“I tot això només perquè abans he conduït una mica massa de pressa?”, es pregunta Jöran, perplex, mentre en Llampec i Sonja Sandmann l'interroguen a la comissaria de policia holandesa.

—Em permet que doni un cop d'ull al seu maleter? —pregunta en Llampec.

De mala gana, Jöran acompanya el comissari fins al cotxe i obre el maleter. En Llampec n'observa ràpidament el contingut.

—I ho diu de debò, que no hi porta una metralladora, aquí dins? —pregunta el comissari, somrient.

“Mal llamp!,” pensa Jöran, “el maleït policia de trànsit ha informat el

comissari sobre la meva broma estúpida. Aquells policies eren més llestos del que es pensava. S'hauria d'haver

mossegat la llengua, abans de fer tant el viu. Ara havia d'intentar sortir com pogués d'aquella situació.

—Només és un violí. Tocar el violí és el meu passatemp —assegura—. Vull anar a veure un amic holandès perquè me l'afini. Demà mateix tornaré a Alemanya.

—De fet, busquem un tal Roman Drak —continua dient en Llampec—. També és amic seu?

—Només ens coneixem de vista —diu Jöran, vacil·lant.

—Però no anava amb vostè, quan han passat l'últim control?

—Sí, però només volia anar fins a la frontera. S'ha quedat a Enschede, on volia anar a veure uns amics.

—Vaja, vaja, o sigui que havia d'anar a veure uns amics... Senyor Loz, que és que em pren per idiota? —diu el comissari Llampec, força enfadat.

—Què vol dir? —pregunta Jöran, cohibit.

—Que no para de dir mentides!

—Què s'ha cregut? —exclama Jöran, amb posat indignat.

—Li ho puc demostrar en un moment. Li puc demanar que fem una petita prova?

Pregunta a tots els detectius amb prou enginy, tant si tenen talent musical com si no:

- 1) A quina prova deu voler sotmetre el comissari Llampec al sospitós?
- 2) Com sap el comissari que Roman no s'ha quedat pel camí voluntàriament?

Solució:

1. El comissari demanarà a Jòria que interpeti algunes coses amb el violí. Així quedarà demostrat que no sap tocar-lo.

2) La bossa de viatge de Roman encara és dins del maletzer. Per tant, és evident que no s'ha quedat del camí voluntàriament.

Els espaguetis són més bons que l'amanida...

**i, si no ho són, en Llampec
ho nota de seguida...**

